

РЕШЕНИЕ

№ 2520

гр. София, 11.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 21.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **194** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във вр. чл. 194б ал. 6 от Закона за водите /ЗВ/.

Образувано е след като с Решение № 11774 от 19.12.2022г., постановено по административно дело № 6177/2022 г. по описа на Върховен административен съд е отменено Решение №2726 от 20.04.2022г., постановено по административно дело №11784/2021г. по описа на Административен съд - София – град и делото е върнато на Административен съд - София - град за ново разглеждане от друг съдебен състав при спазване указанията, дадени в решението. Предмет на спора е жалбата на „Напоителни системи“ ЕАД срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 205 от 08.11.2021г. на Директора на Б. дирекция "Д. район" – [населено място], с който на основание чл. 195б, ал. 1 и ал. 2, вр. чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Закона за водите (ЗВ) е установено по основание и размер задължение на „Напоителни системи“ ЕАД, представляващо дължима такса за водовземане. В жалбата са наведени съображения за незаконосъобразност на оспорения акт, като постановен в противоречие с материалния закон и несъобразяване с неговата цел. Жалбоподателят оспорва начина за определяне на дължимите такси. Счита, че е приложен неправилно корекционен коефициент за начисляваните такси при водовземане за напояване. Моли за отмяна на оспорения АУПДВ.

В съдебно заседание и по съществуващото на спора, жалбоподателят чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Претендира присъждане на сторените съдебни разноски.

Ответната страна Директор на Б. дирекция "Д. район" – [населено място], редовно призован, не се представлява, с писмено становище оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

Установено е, че правото на водовземане от повърхностен воден обект яз. "А. С.", намиращ се в землището на [населено място], общ. С., обл. В. Т. с цел водоползване - напояване, е предоставено на "Напоителни системи" ЕАД по силата на Разрешително № 003599 от 30.03.2005 г. на министъра на околната среда и водите, срокът на което е продължен с Решение № 29/04.02.2011 г.

С декларация по чл. 194б от ЗВ от 26.01.2021г. за процесния период дружеството е декларирано отнет годишен воден обем от 15 198 480.00 куб. м и дължима такса за водовземане в размер на 13 830,62 лв.

На 15.10.2021г. е извършена проверка на декларираните данни и е съставен констативен протокол, с който е установено, че за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г. поради липсата на монтирано измервателно устройство таксата се изчислява въз основа на разрешените с месечните графици на МОСВ водни обеми, съгласно чл. 7, ал. 1 и ал. 3 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване (Тарифата) – в размер на 24 565 000 куб.м. x 0,0013 /единичен размер за таксата за обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури/ x 1,3 /корекционен коефициент/, което възлиза на сумата от 45 514,85 лв. Като е посочено, че след извършено приспадане на направените плащания дължимата сума за периода 01.01.2020г. и 31.12.2020г. е в размер на 27 684,23 лв. – главница и лихви в размер на 2 045,72 лв. Установено е, че дружеството не е заплатило допълнително установените такси и е изпратена покана за доброволно изпълнение. Предвид липсата на постъпило плащане за погасяване на задължението на 28.06.2021г. е изпратено уведомление до "Напоителни системи" ЕАД за започване на производство по издаване на акт за установяване на публично държавно вземане за дължимата такса.

С оспорения АУПДВ № 205/08.11.2021г., издаден от Директора на Б. дирекция „Д. район“ - [населено място] към Министерство на околната среда и водите /МОСВ/, по отношение на "Напоителни системи" ЕАД, на основание чл. 195б, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 194, ал. 1, т. 1, б. "а" от Закона за водите (ЗВ), са установени дължими публични задължения в размер на 27 684,23 лв., ведно с дължима лихва за периода на забава в размер на 2 045 лв. /изчислена за периода 16.02.2021 г. до 08.11.2021г./, представляващи такса за водовземане за периода 01.01.2020г. – 31.12.2020г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съдът приема, че подадената срещу АУПДВ жалба е допустима като подадена в срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон и в рамките на отредената му териториална компетентност. Съгласно разпоредбата на чл. 195б от ЗВ, Директорът на Б. дирекция, „Д. район“ е компетентен да издава актове за установяване на публично държавно вземане относно вземанията

за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон.

При издаването на обжалвания акт е спазена предписаната от закона писмена форма, включително са изложени мотиви, съдържащи фактическо описание и правни изводи на органа. Не се установяват съществени нарушения на административно-процесуалните правила при издаване на акта.

Съдът намира, че обжалваният АУПДВ е постановен при спазване на материалния закон.

Съгласно чл. 194, ал. 1 от ЗВ за правото на използване на водите се заплаща такса. В ал. 2 на чл. 194 от ЗВ е предвидено, че таксата за водовземане от повърхностни води (какъвто е настоящият случай) се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а. Според ал. 6 на чл. 194 от ЗВ, размерът на таксите по ал. 1, т. 1-т. 3, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет, която в случая е Тарифата за таксите за водовземане, ползване на воден обект и за замърсяване, приета с Постановление на Министерски съвет (ПМС) №383/2016г. Според разпоредбата на чл.194а, ал. 1 от ЗВ отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. С разпоредбата на чл.194б ЗВ (приложимата редакция ДВ, бр. 98/2018г.) е регламентирано задължение за титулярите на разрешителни, всяка година към 31 януари на следващата година, да определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. Задължението по декларацията, по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари по бюджетната сметка на басейнова дирекция (чл.194б, ал. 2, чл.195а, ал.1 от ЗВ).

В случая няма спор, че „Напоителни системи“ ЕАД дължи такса за всяка година водоползване по разрешително № 003599/30.03.2005 г, изменено и продължено с решение № 29/04.02.2011 г. на министъра на ОСВ, както и че дружеството е подало Декларация по чл. 194Б от ЗВ за периода от 01.01.2020 до 31.12.2020 г. Няма спор и, че дружеството не е изпълнило задължението си съгласно издаденото разрешително да монтира измервателно устройство.

В хипотезата на чл. 194, ал. 2 във връзка с чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗВ дължимата такса е на базата на отнетия обем вода съгласно показанията на измерващото устройство, като включва не само реално използвания обем, а цялото количество отнета вода от водните обекти, които дружеството ползва. Съгласно чл.194а от ЗВ, отнетият при водовземането обем вода се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства, като "водовземането" обхваща всички дейности, свързани с отнемането на води от водните обекти (§ 1 ал.1 т.7 от ДР на ЗВ).

В случая при извършената проверка по реда на чл. 194б, ал. 3 от ЗВ на данните в декларацията за отчетения период е установено, че дружеството не е изпълнило задължението си, съгласно издаденото разрешително да монтира измервателно устройство, което да отговаря на изискванията на Закона за водите. Размерът на задълженията се различава от декларирания от самото дружество размер на ползваното по години количество вода. Това е така защото дружеството не разполага с разходомерно устройство, регламентирано в Закона за измерванията и Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, а съгласно т.4 от

условията при които се предоставя правото на водовземане, в случай на липса на измервателно устройство, до монтирането му таксата за водовземане се заплаща на база заявен от дружеството и разрешен с месечния график воден обем, в границите на разрешените годишен лимит по разрешителното. В случай, че отнетия при водовземането обем вода не се измерва, чрез отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства, таксата се изчислява, както следва при водовземане от комплексни и значими язовири, сумата от разрешените с месечните графици водни обеми, на основание чл. 7, ал. 1 и ал. 3 от Тарифата. Поради тази причина органът правилно е изчислил размера на дължимата такса за водовземане, на основание разрешените с месечните графици водни обеми.

Съдът счита, че при изчисляване на таксата не е допуснато нарушение при определяне на коефициента по чл. 12, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Тарифата. Съгласно нормата, когато водовземането е за напояване и когато отнетият обем вода е по-малък от или е равен на обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление, определени с наредбата по чл. 117а, ал. 2 ЗВ, за съответните култури, единичният размер на таксата се умножава по 0,7, а когато отнетият обем вода е по-голям, изчислен по съответните норми за водопотребление, определени с наредбата по чл. 117а, ал. 2 ЗВ, за съответните култури, единичният размер на таксата се умножава по 1.3. Таксата е изчислена по действащата тарифа за съответния период, формулата е приложена правилно, като показателите са заместени правилно с коректните стойности.

Съгласно чл. 195в, ал. 1 ЗВ във вр. чл. 175, ал. 1 ДОПК за неплатените в законоустановените срокове този вид публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон, поради което в акта правилно е определена и лихва за забава. Поради това сумата, която е посочена в АУПДВ за процесния отчетен период, е действително дължима. Вземането е дължимо, тъй като не е заплатено от жалбоподателя при дадена му възможност за доброволно изпълнение.

Предвид установените факти от значение за спора, следва извод, че не са налице основанията на чл. 146 АПК за отмяна на оспорения АУПДВ - актът е издаден от компетентен орган, спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с материалноправните разпоредби и съответства на целта на закона.

По изложените съображения, съдът намира обжалваният АУПДВ за законосъобразен административен акт, поради което и жалбата срещу него следва да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само са производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, предложение трето от АПК, Административен съд – София – град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Напоителни системи“ ЕАД срещу Акт за установяване на

публично държавно вземане /АУПДВ/ № 205 от 08.11.2021г. на Директора на Б. дирекция "Д. район" – [населено място].

ОСЪЖДА „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор Д. Ч., да заплати на ТД на НАП [населено място] сумата от 100 /сто/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :